

Կ Ր Օ Ն Ա Կ Ա Ն

ՀՐԱԻԻՐԱԿՆ

ՀՐԱԻԻՐԷ ՀԱՅՈՅ ՄԱՆԿՏԻՆ

Ի Ա. ԾՆՈՒՆԴ ԵՒ ՄԿՐՏՈՒԹԻՒՆ ՔՐԻՍՏՈՍԻ

Ելանեմք աստի, Մանկունք, արդ և ի ծնունդ Փրկչին
մերոյ՝

Բեթլեհէմ, տուն Եփրաթայ, քաղաք Դաւթի մեծ արքային,
Յերջանիկ այրըն հովուաց, սուրբ իջևանն աղքատ Կուսին:
Այլ զի՛նչ առցուք ընդ մեզ, որ ընդ Մոգուցն ընծայաբերս
Զօնեսցա՛ք Յիսուս Մանկան, արքայ ծնելոյն Իսրայելի:
Ընդ ոսկւոյն հողանիւթ՝ ըզկատարեալ ամբիժ հաւատս,
Ընդ կընդրկին և զըմբռսոյ՝ ըզհուր սիրոյն Քրիստոսի,
Բարձեալ ի սիրտ սուրբ և մաքուր իբր ի բուրվառ խըն-
կամատոյց,

Զօնեսցա՛ք Մանկացելոյն՝ բարդեալ ի ծուխ անուշահոտ,
Որ բազմի անդ ի Մըսուր և գիրկ Կուսին քրովբէաթոռ.
Ո՛վ, անկեան ի սուրբ Այրին՝ երկըրպագցուք Մօրն և Մանկան,
Երգեցից ես անդ ապա զԲանին ծընունդ անճառահրաշ:

Որ զոգիս հանուր մարդկան թըւեալ ունէր իւր ի ձեռին,
Տէ՛ր տիեզերաց և թագաւոր միահեծան.
Ո՛վ, ինքն եւս ի կարգ մարդկան գայր ի համար աշխար-
հադրին.

Ել դիմեաց ի Բեթլեհէմ՝ ի քաղաքէն իւր Նաղարէթ:
Այն ի՛նչ արեւն ի մայր իւր մուտս առնէր յերեկորեայ,
Այսր եկեալ հասանէին վաստակեալ ծերն և Մարիամ,
Իջևանեալ ի տուն հովուաց, ո՛հ, օթէին ընդ անասունս.

Բարէ, որ եկեալն էր հանել զմարդիկ յերկնից քաղաքն՝
Ինքն ի մէջ երկրի անիջևան եկաց արտաքս:

Վայելո՛ւ էր իսկ հովուաց գոլ քաջ հովուին ասպընջական,
Եւ Եւային՝*) իւր շիրման, յորում հեծէր ինքըն ցաւօք,
Հիւրընկալ լինել այսպէս ամբիժ գըստեր իւր և Թսուան,
Որ զերկհունքս Մօրն եբարձ անախտ ծնընդեամբըն կուտական:
Աստ ի լըրումըն բոլորէր Լուսինըն մայր լուսոյն ծընող՝
Զիննամսեայ ժուժկալեալն ի յարգանդին ծնանէր հրաշիւք:
Որոյ զգեստն աննիւթական լոյսն էր երկնից արփիահրաշ,
Խանձարրօր նիւթականին պատեալ դընէր ի մէջ մըսրոյն
Զայն փափկիկ քընքուշ Մանկիկ ի ծղօտս յարդից քըս-
տըմնափուշ:

Անդ յերկինս յաջմէ Սրովբէք և յահեկէ հոյլք Քրովբէից,
Աստ յերկրի՝ ըստ Ամբակումայ զարմանալեօք տեսանողին,
Ի մէջ երկուց կենդանեաց, եղինն ասեմ ես և իշոյն,
Ընդ հասանել ժամանակին անճառ սիրովըն ծանուցաւ:
Որ ի գահ՝ չորեքկերպեան փառօք ընդ Հօր բազմէր յերկինս,
Լոյսն անմատչելի միշտ ըզնովաւ պարածածուկ,
Ի մատաղ Կուսին ի գիրկ զըզուեալ եղև որպէս Մանուկ.
Եւ որում չբաւէր տեղի երկնից տաճար լայնակամար,
Խոնարհեալ նուաստացաւ, բովանդակեալ ի փոքրիկ այր,
Զի նորին խոնարհելովըն բարձրասցուք մինչ ի յերկինս
Եւ մարմնովըն նուաստացեալ մեծանայցեմք ի հոգիս:
Որ ցանկային թագաւորք ըզմի յաւուրց այս տեսանել,
Յառաջացեալ քան ըզնոսա հովիւք տեսին զօրն անդրանիկ
Եւ զուարթնոցըն զաւետիս նոքին և եթ լուան յերկնուստ,
Որ հընչէր մեծաբարբառ, օն փութացէր ի Բեթլեհէմ,
Նորածին Աստուած որդւոյն դուք նախ եղէք խորհրդաղղաժ:
Զի՛ յայնժամ մի ըզմիով վազվազէին ի տես հրաշիցս:
Այն ինչ մըտին այրին ի ներս, տեսին ըզիւոյս մի նոր ծընեալ,
Նորահրաշ և ծիրանի լոյսն ըզնովաւ կամար կապէր.
Զունէր զոք մերձ մանկաբարձ, այլ միայնիկ զծերըն Յովսէփ.

*) Յաւանդութենէ ասեն թէ Եւայի շիրիմ անդ ի Բեթլեհէմ է, ուր պատահեցաւ ծնունդն Յիսուսի:

Ի չգոյէ դոյզն ինչ տեղի՝ եղեալ զՄանուկն ի չոր ի Մըսուր։
Աննըման էր գեղ դիմացն, երեսքըն ողջ լոյս փայլէին՝
Յայգւոյն բացեալ վարդինըման, շաղն ի վերայ մարդարիտ էր։
Կոյսըն հրճուէր ի սրտին և խելամուտ լինէր իրացն,
Զի ծնաւ Փրկիչ աշխարհի և ոչ ծընաւ մարդ յաշխարհ։
Որպէս յայնժամ երջանիկ հովուացն ի ծունկըս խոնարհեալ
Փափագմամբ հոգւով սըրտիւ երկըրպագին Նորածնելոյն։

Զնոյն և ես որ հասեալ կամ արդ ի տաճար քո սուրբ
Ծնընդեան,

Տենչանօք համբուրեմ զտեղին, յորում խանձարրապատ
Եղար իբրև յօրրան, լացեր աստէն դու տղայաբար։
Ո՛վ, հայրածին Բան, վասն իմ կըրկին ծնեալ ի Կուսէն,
Եւ որ Տէր և նոյնագոյ Աստուած դուով հաւասար Հօրդ,
Բա՛րէ, այնչափ խոնարհեալ փոքրրկացար եղեր Մանուկ,
Զի մեղօք ըզմանկացեալս և ըզթերիս ի քո շնորհէդ
Ի կատար այրութեան դու հասուցես օրինակաւդ։

Այլ քեզ արդ աւետիս տամ, ո՛վ նախահայրդ մե-
ղապարտ,

Որ ի ձեռնն Եւային կերեր զպըտուղըն մահառիթ,
Ո՛հ, այնու արտաքսելով յաստուածատունկ դարաստանէն,
Թափառեալ յերկիր փշոց, բերեր ծնընդովք ըզփուշ մեղաց։
Դու արդ ցընծա՛ զուարճացեալ, քանզի զարմէ քոյդ զաւակաց
Յայտնեցաւ առանց փըշոց Կոյս մի ամբիծ և անարատ,
Որ ծնող եղև Լուսոյն ծածկեալ ի ծոց Ծնողին անմայր,
Ա՛յն, որ ըզքեզ իւր Աստուածութեանն ի ճոխ պատկեր
Յօրինեաց ինքնին ձեռօք, փըշմամբ Հոգւոյն կենդանաձիր,
Նո՛յն՝ ըզժառայիդ արդ ըզգեցաւ ըզկերպարան,
Որ զժառայդ ճոխացուցեալ ի վեր անդրէն բարձրացուցէ
Տիրականին ի պատիւ, յոր պանծայիր անդ ի դրախտին։
Ուսայ՝ ի վայր անկանելովդ գտար անասնոց դու հաւասար։

Աւետիս և Եւայիդ, բերկրեալ ուրախ լեր ընդ Դըստերդ,
Որ ելոյծ ծըննդեամբըն իւր տըրամածին Մօրդ զերկունս
ցաւոց։

Պարտեցար ի բանսարկուէն անդ ի յեղեմ՝ դու պատրանօք,
 Զձեռդ ի ծանօն մահածին կարկառելով դառն ի պըտուղն.
 Յաղթեաց սակայն խաբիչ օձին ընտրեալքս դուստըր՝ Մարիամ՝
 Զաղխելով ըզդլուխ նորին խոնարհութեան գարշապարան.
 Զի չասաց Աստուած լինիմ, այլ աղախին եմ ես Տեառն.
 Զաւակս անիծապարտ ոչ ես ծընցիս այսուհետեւ.
 Օրհնեցան քո զաւակունք Կուսիդ Որդւով անախտածին:

Յընծասջիր, Դաւիթ արքայ, ընդ քո բողբոջ լուսածաղիկ՝
 Ընդ քընքնւշ գեղմն որովիդ, յոր լուսոյ՝ անձրև ամպէն
 Է՛ջ և ցօղեցաւ քաղցրածաւալ Բանն ի վերուստ,
 Զբանեղէն բոյսըս մեռեալ կենդանացոյց ի նոր կեանս:
 Թագաւորք ի Սաբայէ և յԱրաբայ եկեալ տենչմամբ,
 Մատուցին ըզպատարագըս քո Մանկան արքայածին:
 Բարձրացաւ քան զԼիբանան պըտուղ ծառոյդ լուսաբողբոջ,
 Ի քաղաքիդ քո և Տեառն ծաղկեցաւ ծաղիկն Յիսուս:

Յընծասջիր ընդ Հօրդ և դու, ով իմաստունըդ Սողոմոն,
 Խանդակաթ սիրով երգող ըզսէր հարսին և փեսային.
 Բացա՛ւ՝ անճառ կերպիւ, պարտիղին այն դուռն փակեալ,
 Ուստ ի դուրս բուրեաց անոյշ հօտ նարդոսի և շուշանի.
 Է՛ջ ի նմա եղբօրորդին և ճեմեցաւ մարմնանալովն:
 Եւ ակն աղբեր կընքելոյ բըղխեաց հրաշիւք ի Բեթլէհէմ,
 Կենդանի ջուր ի նմանէ ի բանաւոր երկիր խաղաց,
 Արեւցոյց ըզպապակեալս, այլ յաւիտեան ոչ ծարաւիմք:

Երջանիկդ առ ի դարմէ Ամովսածին Եսայիաս,
 Դուշակո՛ղ յայանաբարբառ զԿուսին ծընունդըն հրաշալի,
 Խընդա՛ յաւէտ հոգւով ի լըրումըն քո բանիդ ըստոյգ.
 Աւաղիկ ի թագադարմ շառաւիղէ տանըն Դաւթի
 Ընձիւղեալ ծիլ կուսական և փըթթեցոյց ըզնոր ծաղիկն,
 Ի հօտոյն անուշաբոյր ըզմայլեցաւ աշխարհ բոլոր,
 Թըմրեցեալ հոգիքն ի մեղս ըսթափեցան նորին հօտովն:
 Յանարօր անդաստանէն ուռդելոյ ցօղով հոգւոյն

Ե՛լ բուսաւ ցորեան ատոք՝ յերկնից իջեալ կենաց հացին.
 Կոյսըն հրաշիւ յըզացեալ ծընաւ զորդին Էմմանուէլ,
 Եւ ընդ մեզ փրկողն Աստուած էջ շրջեցաւ իբրեւ ըզմարդ.
 Ժողովմբդն ի խաւարի ետես ըզլոյսն եկեալ յաշխարհ:

Դու ես ո՞վ, լեր զուարճալից, հրեշտակացեալըդ Դանիէլ,
 Այն փոքրիկ վէմն ի լեռնէն բարձրացելոյ խոնարհութեամբն
 Ինքնի՛ն ի Կոյս մօրէն հատաւ ի դաշտ աշխարհիս այս,
 Ուր զկանգնեալ չարին սլատկեր մանր փըշրեաց ուժգին
 հարմամբն,
 Զբարձրացեալս հըպարտութեամբ ըզթագաւորս խոնարհ
 հեցոյց,

Մեծութեամբն լեռնացեալ ելից համայն ըզտիեղերս:
 Եւ հին աւսուրց ալեօրն մատաղացաւ նոր մանկութեամբն.
 Որ յաթոռ բարձրութեան, աստ յանբանից ի Մսուր իջաւ
 Ընդ բիւրաւոր հրեշտակացն, և երգեցին ըզնա հովիւքն:

Առաւել քան զամենայն դո՛ւ խրախացիր Կոյս լուսածին,
 Ըստ ողջունին Դաբրիէլի բերկրեալ ուրախ լեր, Տէր ընդ բեզ.
 Լոյսն անպարունակ, որ ի յերկրի մարմնոյդ ագաւ,
 Ծագելով ի քէն սլայծառ ճառագայթեաց ըզտիեղերս.
 Յընծացին որ ընդ մահուն մըթով նըստեալ ոգիք մարդկան:
 Քեւ բարձան ծանրը երկունք ցաւածին մօրըդ Եւային,
 Որ միայնակ ի նմանէ նոր շառաւիղ անդատապարտ
 Ըստ երգոյն իմ Մովսիսի դու յԱրմատոյն Յեսսեայ բուսար,
 Դո՛ւ զաւակ օրհնութեան մօրն Եւայի անիծելոյն
 Եւ յերկիր կարկամելոյն կանգնիչ եղեր Որդւոյդ ձեռօք.
 Կեանք ետուր նախածնողիդ, որ մայր կոչէր ողջ կենդանեաց,
 Այլ ախրապէս դու Մայր եղեր նոր Սիօնի ծնեալ մանկանց.
 Ո՛վ, ի քեզ մե՛ծ էր խորհուրդն, որ դեր հրաշիւք աւարտեցաւ.
 Զանըսկիզբ ծնունդըն Հօր ծնանիլ մարմնով ժամանակաւ,
 Եւ ի գըրկիդ կաթ ջամբելով ի կոյս ըստեանցըդ քաղցրաբուխ
 Մնուցանել դայեկապէս զտածիչ մարդկան բանին կաթամբ,
 Եւ երգով մայրական զօրօր ասել Աստուածորդւոյն,
 Եւ շըրթամբդ շուշանագեղ յըպել ի համբոյր անմատչելոյն.

Եւ զմարմինն կուտագեղ քընքուշ ձեռքբրդ շօշափել,
 Որ տըւաւ քեւ ի յերկնից համեղ ճաշակ մեղ քաղցելոցս.
 Այս անբաւ գանձու շնորհաց դռնից և միայն արժանաւոր
 Դո՛ւ եղեր, ո՛վ ի կանայս անհամեմատը Մարիամ,
 Սիրալի խոնարհութեամբդ և քո վարուքդ մաքրազարդ:
 Զանչափ ըզմեծութիւնդ եղեալ ի կշիռ Սողոմոնի՝
 Յոյց ըզքեղ առաւելեալ յոյժ ի դըստերս հրաշաւորս,
 Լի շնորհօքդ ամենազան անցեալ զանցեալ զամենեքումբք:
 Ի քեզ ոչ նըշմարեցաւ սուտ հաճութիւն և դեզ պատրիշ,
 Դու վասն այն ազատ գըստար առ ի պարտեացըն նախամօրդ
 Եւ տաճար անձեռագործ առ ի Հոգւոյն մաքրազարդիչ
 Յօրինեալ պատրաստեցար անճառելոյ Բընակողին,
 Եւ ասացեր՝ այսուհետեւ ինձ երանեն ազգ և ազինք:

Ընդ Կուսին և քեզ հըրճուիլ արդ վայելէ, ո՛վ Բեթ-
 լեհէմ,

Որ յերկրի երկին եղեր, Աստուած ի քեզ մարդ երևեալ,
 Այն քո այրիւքդ անձկութեան, հանգոյն մաքուր արգան-
 դին մօր,

Կըրկնակի տուն տաղաւար վիճակեցար Անբաւելոյն.

Եւ գըլխոյն անօթեան, ում ոչ ետուն մարդիկ տեղի,

Դու սիրով ասպընջական լեալ հանգուցեր ի գոգ Մըսրիդ:

Ուր ըզլալոյ ձայնիկ բարձեալ և արտասուեաց նա տղա-
 յապէս,

Սիրային յաչաց կաթիլքըն կայլակեալ իջին ի քեզ,

Որ զի հոգս և խանձարուրս իմ լացողիս սըրբեաց զարտօսք:

Զի չէր մարդ մահկանացու ծընեալն ի քեզ ըսքանչելեօք,

Այլ անմահ Աստուած գօլով ծնաւ առ ի տալ կեանս մեռելոյս:

Զայն առնէր քեզ Աւետեաց նախագուշակըն Միքիաս.

Բեթլեհէմ, երկիր Յուդայ, չես դու կըրտսեր կամ աննըշան,

Ի քէն ելցէ ինձ նոր իշխան հըզօր Իսրայելի,

Որ հովուէ զիւր ժողովուրդ Տեառն Աստուծոյ մեծ զօրու-
 թեամբ:

Տո՛ւր ուրեմն այժմ աւետիս մարգարէիդ քո խընդալից,

Թէ յայրէս ել աւասիկ Մանուկ իշխան ըսքանչելի,

Ում եկեալ երկրպագին մեծ թագաւորք խոնարհելով,
 երջանիկ ես, Բեթլեհէմ, լեալ արժանի դու նախագոյն
 Ընդ Գառինն անարատի քոյդ ըզԳառինս տալ ի զենումն.
 Զի դայն ողջամբ պահեսցես, որ ի սեղան խաչին անսպարտ
 Կամաւոր վասն աշխարհի զանձն ընծայեաց իւր յողջակէզ:

Որ ընդ իս այօրը հասեալ հոգւով ճեմիք, փրկեալ
 մանկունք,

Առաջի ձեր նըկարեմ՝ զկոտորումն անմեղ մանկանց,
 Զորս Հերովդէս ետ խոխոզել ի գիրկս մարց աղիողորմ՝
 Առ ի բառնալ զկեանքս մանկանն, որ ծնաւ արքայ Հրէաս-
 տանի.

Զերկեմեան տղայս ստնդեայս, ո՛հ, սուր դահճին անագորոյն
 Ի բաց խըլեալ փողոսէր. ո՞վ աստ աղէտ պատմէր ըզմարցն.
 Իսկ որ պի՛նդ գըգուեալ զորդեակն, և նա ըզմօր փա-
 փուկ զըստինս

Ի բերան առեալ ծըծէր զկաթըն քաղցրիկ մայրենի ծօց,
 Վերացեալ սուրն անարգել ընդ մէջ երկուցըն թափանցեալ՝
 Զգիեցիկն հարեալ կըտրէր և կամ գըրկին ընդ մէջ զենոյր,
 Ո՛հ, արիւն կաթամբ խառնեալ թանայր ըզմօր ծօցըն լընոյր.
 Ո՞ր սիրտ յայնժամ հանդուրժէր հայիլ ի տեսն այն ապաժոյժ:
 Թէ խուճապէր սըրտաբախ մայրըն մանկամբ զերծիլ ի դաշտ,
 Պարտասեալ կըթոտ ծընկովք անկեալ յերկիր ուշաթափէր,
 Ո՛հ, ոտիւք հարեալ անդէն, զերդ ըզողկոյզ ի յուռ որթոյն,
 Ժուռ ու մուռ ճըմլէր այնպէս ըզնոր մանկիկն ի հընձան մօր.
 Կամ նըռնենեայ հանդունակ, պըճնեալ գեղով կարմիր
 ծաղկանց,

Ճղակոտոր ի կարկտէ վայր թօթափին ծիւք ընդ ծաղիկս,
 Նոյնակի սպիտակաթոյր փափկիկ մարմինք արիւն թաթաւ
 Ի վերայ գետնոյն թաւալ՝ թափեալ ծաղկանց նըմանէին:
 Քո բան աստէն կատարիւր, ո՛ մարգարէդ երեմիաս,
 Ի հռամայ սրգեկոտոր մարցըն դուժեալ ձայն լալականչ:

Այսպէս, սի Մանկունք, նախանըէր հոտանոյշ զոհ
Յիսուսի ընծայեցան Բեթլէհէմեան մատաղ մանկունք,
Ոյց ոգիք լուսատեսիլ կացին թէպէտ փոքր ինչ միտան,
Այլ ընդ ածիլ Մանկան Հօր և բարձրանալ խաչին ի թև՝
Որպէս յայնժամ աղանանման և ձագախառն երամովին
Թռուցեալք ի վեր գնացին առ Հայրն, ըստ Եսայեայ բար-
բառելոյն,
Դըգուիլ առ ի նմանէ, ոյր Միածնին փոխան ղենանս
Իսկ մեք ապա զի՛նչ տացուք ընդ մեր ի մահ ղենեալ Գառինն,
Թէ չունիմք արեամբ զանձինս այժմո՛ւ ձօնել նորին փոխան,
Մի սակայն վերջապոյք լինել հաճոյ զոհ անարիւն
Ի սեղան սըրտից մերոց առ սէր նորին ճենճերելով,
Կամ հոգւով խոնարհ ըղմեղ Հօր պատարագ նըւիրեսցուք,
Որ հաճոյ եւս է նըմին բուրմամբն ի վեր հոտոյն անոյշ:

Ի Ծնընդեան սուրբ Տաճարէս ելեալ իջցուք ի Յորդանան,
 Որ ի լերանց Ահեբմոնի և Սանիրայ սահի յորդոր.
 Էր երբեմն ոռոգիչ դրախտահանդոյն երկրին Սողոմ.
 Մինչ ոչ էր սուղեալ ի խորս երկնատեղաց հրոյն ծըծըմբով:

Այն ինչ բանն ի վերուստ ազդէր պայծառ արուսեկին,
 Չայն բարբառոյ յանապատի դայր Յորդանան, ձայն արկանէր
 Մկրտիչն Աստուածորդւոյն նախ մկրտէր զԺողովուրդն,
 Գարողէր դաւ ի զըզջումն մարմնով ի ջուր մըկըրտելոցն:
 Կըշտամբող ձայնիւն իւր նա բարբառէր ըստ Եսայեայ՝
 Ընդ առաջ Հանդերձելոյն հարթ ճանապարհըս պատրաստել
 եւ տալ արժանաւոր պըտուղ զըզջման այսուհետեւ,
 Մի պարծիլ բանիւ յանձինս, թէ հայր ունիմք մեր զՍըրահամ,
 Ձի կարող է Տէր Աստուած արդ ի քարանց հեթանոսաց
 Չորդիւս Աըրահամու յարուցանել ըստ հաւատոյն:
 Խիստ բանիւքն ուրոտայր իբրեւ ըզջուրս Յորդանանու,
 Աւանիկ տապարըն սուր ահեղ հրաման Հօր մըշակին

Կնայ պատրաստ յարմին ծառոցդ մօտակըտուր առնել ըզձեզ,
 Եթէ ոչ բերջիք այժմիկ դուք ըզպըտուդ պահանջողին՝
 Հաւատալ յորդին Աստուած, որ ի վերուստ գայ ի Հօրէն,
 Հատանիք իսպառ ի բաց ի ճըշմարիտ յորթատունկէն,
 Անաչառ դատաստանօք դատեալ մատնիք հրոյ գեհենին:
 Սովին խիստ քարոզութեամբ և անձկագոյն վարուց շաւղօք
 Կարծեցան Հրէից ազգին դու Մեսիա ինքն Յովհաննէս,
 Ուստի բանին իւր խոնարհ զլոյս իւր ճրագին եցոյց նըւաղ
 (Առ որով առ ժամանակ մի ցընծացին Իսրայէլեանքն),
 Ասէր թէ՛ ես մըկըտեմ ջրով նիւթեղէն առ ի զըղջումն,
 Այլ որ հուպ ըզկնի գայ իմ՝ յոյժ զօրաւոր է իւր արդեամբքն,
 Որում չեմ ես արժանի լուծիչ լինել խրացից կօշկաց,
 Ահա նա հրով հոգեղէն մըկըրտեցէ ըզձեզ ողջոյն,
 Որ ի ձեռին հեծանոց ունի զարդար ըզդատաստան,
 Կըրկնակի յիւր գալըստեանն, որ ի յերկնից իբր ըզհուր,
 Ժողովել զցորեան յամբար, զհաւատացեալ դասս արդարոց,
 Եւ ըզյարգն անշիջանուտ հրոյն տալ յայրումն յաւիտենից:

Իսկ որ դեռ ի մէջ մարդկան թագչէր լուսովն ի մարմ-
 նոյ քօղ,

Որ աճեալ զվայելութեան հասակն առցէ Ադամային,
 Գալով գայր և հասանէր ժամ՝ յայտնելոյ զինքն աշխարհի.
 Ընդ յառաջել Կարապետին, փութայր և ինքն ըզկնի նորա,
 Մարմնացեալ Բանն ի Կուսէն գայր մըկըրտիլ ի Յորդանան.
 Որ Հոգւոյն ակամբն ըզնա նախ նըկատեաց ի յարգանդին,
 Մինչ մարմնոյն աչօք ի հուպ տես կըրկնակի, ծանեաւ ըզՏէրն,
 Ուստի մատամբ տայր նշան աշակերտացն իւր Ամլորդին.
 Աւասիկ Գառն Աստուծոյ, տեսէք, ասէր, ում տենչայիք.
 Որ ի լերանց Գալիլիայի, ո՞վ, հետիոտս խոնարհաբար,
 Առ իս գայ, հեղ է թէպէտ, այլ ես ահիւ նորին լըցայ:
 Եւ յորժամ մերձեալ մօտէր Տէրն ի ծառայն իւր պակուցեալ,
 Սիրալիր բանիւ հայցէր առ ի նմանէ զմըկըրտութիւն:
 Մկրտիչն հրաժարեալ և դողալով աղերս ածէր.
 Մի դու զայդ հրամայեր, ո՞վ Տէր, ի քէն ինձ մըկըրտիլ
 Արժան է հօղոյս անարգ, հիմ Աստուծոյդ է խոնարհիլ:

Ո՛վ սիրոյդ, նիւթականի ջրոյս մաքրութեան և անկարօտ
Այդպէս դիմեալ դաս առ իս, իբրև ըզմարդ որ մեղաւոր
Դո՛ւ, մաքրիչ աշխարհի, առ ի Հօրէդ եկիր յաշխարհ,
Ես կիզիչ հրովդ հոգեղէն հնացեալ մեղաց Ադամային.
Եւ կուսական յարգանդէ, ո՛վ անտխեղծ մարմին ծընեալ,
Ազնտ ամենայնիւ ի նախահօրըն յանցանաց,
Զմէ՛ ապա զիս ըստիպես ըզմըկըրտողս ջրով անկատար:
Զիս հրեշտակ՝ Մաղաքիաս, և եսայի՝ ձայն բարբառոյ,
Այլ ոչ Գառլինդ անմահի գուշակեցին գոլ ինձ լուացող.
Սիրով ըզծառայի և եթ պաշտօն տանիմ՝ քեզ արդ՝
Կարապետ լեալ նախընթաց ըզքոյդ ոտից հօրդեմ շաւիղ,
Եւ տամ նշան ծագման Արիւնոյդ՝ աղօտ լուսով արուսեկիս,
Որ սակաւիկ մի ևս ծածկիմ, և դու ծագիս լոյս աշխարհի:
Մի զպաշտօն տիրականիդ տար ծառայիս, ժըտեմ ո՛վ Տէր.
Զհանդուրժեմ, ձեռք իմ դողան և սասանի սիրտ իմ տըկար,
Հուպ մերձիլ յանմատչելի Հուրդ ի մարմնիդ աստուածախառն.
Յօրմէ սրովբէն սարսելով և ունելեօքըն մերձենայր,
Ո՞րպէս կարեմ ջուր ածել ափովս գըլխոյդ բարձր և անհաս,
Առ որ հայել ոչ զօրեն թեւսքօղեալ հոյլք հրակերպիցն.
Քա՛ւ, Տէր իմ, չառնեմ զայդ ես, դու մի ստիպեր զիս հե-
ղութեամբդ:

Թո՛յլ արա, ո՛վ Մըկըրտիչ, հեղաբանէր գառըն Յիսուս,
Ի բարձանց խոնարհելոյս, մի արգելիչ լինիր այդպէս,
Որչափ իջից ես ի վայր, այնչափ զանկեալսդ հանեմ ի վեր.
Թող որ այսպէս լընու՛մ ես զնորոյ կրօնիս արդարութիւն.
Հայր իմ՝ այսպէս պատուէր ետ ինձ, ես հընազանդ եմ
Հօր կամաց,
Որ զՈրդին պարտաւոր է տանել պաշտօն ըզծառայի,
Նոյն և զԿարապետդ իմ գոլ բանից կամակատար.
Լեր հապա հնազանդ հեղոյս և մնա ի ջուր, ո՛վ Մըկըրտիչ:

Զարհուրէր և Յօրդանան ընդ Մըկըրտչին հրաժարելոյ,
Տեղի տային Տեառըն ոտից ալիքն ի վեր վէտ վէտ դարձեալ,
Եւ զի տես ճըշդրիտ ըզտիպն, ոչ ձեռագործ ի տապանակն,
Նոյնմբեր-Դեկտմբեր

Այլ ի մարմնի կուսական նոր երևեալ կերպիւ անճառ։
 Նա ոչ յուս քահանայից բարձեալ պատուով Աստուածական,
 Կամ ի ծոց ոսկիապատ արկեղըն սուրբ ծածկեալ յաչաց,
 Ում Քրովբէք հոլաթեւեան աստի ու անտի հովանաւոր՝
 Հասա ինքն, որ ի Սինէ գրբեաց ըզտառն ի տախտակին,
 Կենդանի և նորահրաշ տապանակաւ մարմնոյն ծածկեալ,
 Ճըշգրիտ մարդ կերպանալով՝ առ ինքըն գայ և մըկըրտի,
 Ուստի խոյս տըւեալ փախչէր, Դաւիթն ըզկնի ձայնէր
 հարցմամբ.

Զի է քեզ, զո՞ տեսեր դու դառնաս անդրէն, ո՞վ Յորդանան,
 Միթէ ըզքոյդ Արարիչն եկեալն առ քեզ կերպիւ խոնարհ՝
 Դարձիր օն, ընկալ ի ծոցդ և ջուր լուացման տուր Արարչիդ։

Մերկանայր անդէն Յիսուս, ընդ Մկրտչին իջեալ ի դետ,
 Վեհային ըզգլուխըն իւր առ ծառային աջով կալեալ՝
 Այնպէս խոնարհ, ակն ի կօր, յոտին լինէր և նուաստանայր.
 Յոր ածեալ ձեռնադրողին ջուր ըզմարմնովըն մաքրագոյն,
 Լըւանայր, և շոյտ անդէն ելեալ ի դուրս՝ կանգնէր յաղօթս.
 Բանային երկինք վերուստ և երեւէր Հոգին Աստուած։
 Որպէս անդ ի սկըզբանէ չըջէր ի ջուրս համատարած,
 Նոյն և աստ ի Յորդանան, այլ հրաշագոյն օրինակաւ
 Մաւառնեալ աղանակերպ յիւր փառակցին վերայ հանդէր։
 Առ նըմին և հայրական բարբառ լըսիւր որոտագոչ,
 Ահա դա է սիրելի և անդրանիկ իմ միածին,
 Յառաջ քան դարուսեակ ծնունդ ի հօրէ, որ չգիտէ մարդ,
 Եւ մինչ ես ի յոչընչէ զտիեզերս պատրաստէի,
 Դա յիս էր պատշաճեալ իմաստութեամբըն չարժագոյն.
 Զոր հայցէր Սողոմոն զայդ ընդունել յերկնից բարձանց,
 Աւասիկ արձակեցի ամենիշխան յիմ աթոռոյ,
 Որ եկեալ դադարեսցէ ի ձեզ կերպիւ այդ մարմնազգեաց.
 Գիտէ և խելամուտ է դա համայն ճանապարհաց,
 Թէ զինչ կամիմ ես յերկինս և զինչ հաճոյ է իմ աչացս։
 Դարձ, Յակօբ, հայեանց ի դա և տես ըզլոյսըդ քո ծագեալ.
 Բուռն հար ըզդըմանէ, ո՞վ սիրեցեալդ իմ Իսրայէլ.
 Մի թողուր զփառս քո այլու՞մ և մի զօգուտդ օտարոտոյ,

Դու մի երկբայեր զխոնարհ դորին դալըստենէ,
Թէ իցէ դա ինքն անշուշտ Փրկիչ եկեալ Իսրայէլիդ:
Ասեմ քեզ, ահա Որդւոյս վկայ լինիմ ես ի յերկնուստ,
Եւ ընդ իս Հոգին Աստուած՝ յիւր փառակիցըդ հանդչելով:

Այսպէս առ ի Հօրէն և ի Հոգւոյն՝ Բանըն մարմնով
Մըկրտեալ, վըկայեցաւ Աստուածորդի գոլ ճըշմարիտ.
Եւ ըզգլուխըն կամակոր վիշապ օձին բռնեալ ի ջուր
Ձախջախեալ և խորտակեաց առեցելոյ դարշապարօքն.
Եւ օծեալ Քրիստոս արքայ, Յիսուս փրկիչ՝ իւղով Հոգւոյն,
Ձօրացաւ քան ըզՅեսու և կործանեաց զհին Երկրով.
Եւ յերկիր այս Աւետեաց, որ օրինակ է վերնայնոյն,
Մոյծ ըզմեզ, և ժառանգորդ արար սըմա զնոր Իսրայէլ:
Նորագործ մեզ աւագան կազմեաց ըզծոց Յորդանանիս,
Ուր մըկըրտեալ մերկանամք զհին մարդ մեզաց ըսկըզը-
նածին,

Ձարդարիմք լուսազգեաց պատմութեան անմեղութեան,
Կըրկնակի արժանանամք ընդունելոյ զՀոգին շնորհաց:
Երանի է մեզ, Մանկունք, զի զփառս աղինըն Յակովբայ
Հաւատոյն զօրութեամբ յափշտակեալ մեզ դրաւեցաք,
Եւ զերկիրս, որ քաղցրութիւն կաթին մեղըր բըղխէ ըզ-
Բանին,

Ժառանգեալ և կըշտապինդ արդ վայելեմք ի բարութեանցն:
Այլ ըզգոյշ լինել պարտ է ըստ Պօղոսեան ըսպառնալեացն,
Մի գուցէ կոճողիցեմք ի յարմատոյն նոր պատուաստեալքս:
Սիրելի էր տընկողին Իսրայէլեան ազգ ձեռատունկ,
Ո՛հ, անարգեալ մերժեցաւ, զի զհաւատոյն չեբեր պըտուդ-
Երկընչիլ արժան է մեզ, մի և ոստոցս անհարազատ
Դիպեցի այս, և յայնժամ ի բաց քանցեալ կոճողիցեմք,
Լեալ շնորհազեղծ անպտուղ առ Պատուաստիչըն բարեխնամ:

